

Ruhunun Anahtarı 1 Bölüm

– Ümit Zafer · 13 Haziran 2013

Hayatın zorluklarına artık göğüs geremeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Zamanın sığıdığı her kurşunu ruhunda bir acı olarak hissediyordu. Ailesiyle yaşadığı tramva ise ruhuna çöken ağırlığı arttırıyordu. Tek dostu olan sigara bile derman olamıyordu bu acıya. Çok defa intihar etmek istese de ölümün son çare olmadığını biliyordu. Yaşadıklarının bu kirli yükünden kurtulmak için yalnız kalmak istiyordu. Sadece o ve geride bıraktığı acıların ölüsü yüklü bir çantayla yalnız kalmak istiyordu.

Çiğerlerini yakan son sigarasını da çektikten sonra, acıların verdiği yorgunlukla uykuya daldı. " Sonu görünmeyen, garip tablolar asılı bir koridorda ilerliyordu. Genzini yakan bu kokuyu daha önce hiç algılamamıştı. Koridorun kenarlarında paslanmış kapılar vardı. Korku içinde ilk kapıyı açtı. Annesinin acılar içinde ağladığını gördü. Annesinin bu haline dayanamadı ve kapıyı korkuyla kapattı. Bir sonraki kapıyı açtığı anda zincirlerle duvara asılmış, acıdan haykıran bir adam gördü. Yaklaştığı zaman bu adamın babası olduğunu fark etti. Ne kadar uğraşsa da babasını kurtarmak için bir adım bile atamadı. Bir anda kalbinin elinde belirdiğini fark etti. Küçük beyaz bir kısım hariç bütün kalbi yaralar içindeydi. O beyaz kısmın ne anlama geldiğini anlayamadı. O temiz kalan kısmın ne olduğunu anlamaya çalışırken birden yanında bir çocuk belirdi.

Çocuk: O beyaz kısmın anlamını mı merak ediyorsun? Korkuyla başını sallarken, çocuk devam etti. Bunu açıklamamı benden bekleme. O kısmın anlamını sen bulacaksın dedi. Ama sana o beyaz kısmı bulman için yardım edeceğim deyip, avucuna bir pusula koydu. Bu pusulayı takip edip kararmış bir ormanı aydınlığa ulaştırarak ve ruhunun derinliklerini fark edeceksin. Çocuk daha sonra diğer avucuna da bir anahtar koydu. Bu anahtar senin ruhunun anahtarıdır dedi. Anahtarı avucunda sıkarken bir anda büyük bir kasırga oluştu.

Kasırganın etkisiyle tam savrulacakken birden yataktan fırladı. Üstü başı ter içinde kalmıştı. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Burnu kanamıştı ve avuçlarının acıdığını fark etti. Avucundan damlayan kanı görünce içine bir korku doldu. Acaba elini ne kesmişti. Kabusun etkisiyle yatağa mı çarpmıştı? Heyecanla elini açtığı anda gördükleri karşısında şok oldu. Hayır hayır olamaz diye çığlıklar attı. Gerçekten de rüyada gördüğü pusula ve anahtar avucunun içindeydi. Yoksa kabusun etkisi hala geçmedi mi diyerek kendini tokatlamaya başladı. Ama ne yazık ki kabus filan görmüyordu. Pusula ve anahtar gerçekten de avuçlarının içinde büyük bir sıcaklıkla duruyordu. Rüyasında gördüğü çocuğun söyledikleri geldi aklına. Anahtara bakınca bu mu benim ruhumun anahtarı diyerek alay etti. Pusulayı da o anki sinirle elinde unutarak uyuduğunu zannetti. Sabah olunca ilk iş yeni bir sigara parası için pusula ve anahtarı satmayı düşündü. Kuyumcuya geldiğinde pusula ve anahtarın yanında olmadığını fark etti. Oysa ki sağ cebine koyduğuna adı gibi emindi. Öfkeyle kuyumcudan çıkıp evin yolunu tuttu. Evin altını üstüne getirdikten sonra maalesef ki pusula ve anahtar evde de yoktu. Bu meselenin iyice büyüdüğünü düşünüp, hava almak için dışarıya çıktı. Arabasına tam binecekken, yaşlı bir kadın ve torunu adamın yanına yaklaştılar.

Yaşlı kadın: Dur evladım! Bende senin bir emanetin var dedi ve elindeki pusula ve anahtarı gösterdi.
Adam şaşkınlıktan küçük dilini yutacak kıvama gelmişti.

Adam: Sen de kimsin, bunları nereden buldun?

Kadın: Dün küçük bir çocuk verdi bunları bana. Senin olduğunu söyledi. Ama sende de bana ait bir emanet olduğunu söyledi. Adamın şaşkınlığı bir kat daha arttı.

Adam: Ben sana ne verebilirim ki?

Kadın: Pusulanın götürdüğü yerdeymiş benim emanetim. Adam bir süre düşündükten sonra, benim yaşayacak bir gayem yok bu işin peşini bırakmayacağım diyerek pusulanın gösterdiği yönü takip etmeye karar verdi.

EĞER HİKAYE BEĞENİLİRSE 2.BÖLÜMÜ YAYINLANACAKTIR...